

DILLUNS

De títols, celebracions i dissidències

Pere Cornellas

TÍTOLS

Vaig fer bé de donar temps al temps i, per una vegada, no haver estripat les cartes de bon principi ha estat un encert. Fins i tot la manera com s'ha guanyat la Lliga -ara que ja està guanyada, és clar- és la que qualsevol barcelonista autèntic ha somniat sempre: amb el Madrid fent-se il·lusions cada setmana i amb el Barça reduint-les al zero absolut un diumenge rere l'altre. S'ha de dir que els nostres nois han donat mostres d'una encomiable maduresa, just al moment que calia. Cada dissabte, el Madrid, a només tres punts, però, l'endemà, altre cop a sis. I així quatre vegades. Es veu que es van creure i van fer seves les elementalíssimes directrius de Rijkaard: si resollem els nostres partits, que és el que hem de fer, els altres que guanyin el que vulguin. I ho vam fer tan bé i amb tanta convicció que fins i tot jo vaig deixar de patir i em vaig començar a mirar els resultats del Madrid amb un cert distanciament entre divertit i sarcàstic: que corrin tant com puguin perquè no arribaran enlloc.

Aquests xicotets potser poden posar en qüestió el nostre esperit eternament massoquista, la perenne sensació de desastre que ens acompanya sempre. Només durant un cert temps, és clar, perquè, com va declarar Pep Guardiola a *La nit al dia*, hi ha coses, en aquest club, gairebé inamovibles, granítiques. Però si la cosa canvia durant un parell o tres de temporades, i ens tornem a sentir guanyadors com va passar ara fa uns anys amb el *dream team* de Cruyff, doncs molt bé i aprofitem-ho. *Carpe diem*, deia el clàssic.

Tot i haver gaudit de moments magnífics, no fan, sincerament, un futbol tan extraordinari com ens han volgut vendre els mitjans de comunicació. Els mecanismes encara no funcionen amb la precisió i el ritme adequats. Però són joves i dóna la impressió que formen un grup compacte i il·lusionat. Es respira un aire fresc i renovador. De moment, som el millor equip d'Espanya i, si no es fan bestieses, Europa pot ser a l'abast.

CELEBRACIONS

El món del futbol és boig, marcat per la desmesura, l'exageració i la histèria. Sovint, em costa explicar a segons qui per què m'agrada aquest esport, més exactament, per què puc identificar-me amb les sensacions que genera. Un milió de persones al carrer és, efectivament, exageració i desmesura, però és, sobretot, la passió desfermada, el desitjat alleujament de la ment i del cos -tant temps esperant-ho!- i la desinhibició absoluta. La felicitat. Alhora, però, comportaments irracionals i vandàlics. Enmig, gent de totes les edats *disfressada* de la manera més estrofolària, captenint-se, em temo, com ho farien cada dia si la situació els ho permetés. Concluc: m'agrada el futbol i l'espectacle que li és inherent, però no tinc res a veure amb aquest tipus de celebracions, em retornen a una realitat que, precisament perquè acabem de guanyar un títol, havia momentàniament oblidat.

Els nostres jugadors practiquen un futbol prou satisfactori. És al que s'han de dedicar. No són intel·lectuals ni conferenciants. No cal, doncs, que facin dis-

TEIXITS SALVADOR

els teixits que tenen estil

Indústria, 33 - Tel. 93 725 65 90 - 08202 Sabadell

cursos. Així evitariem el ridícul espantós dels seus crits energumènics, suposadament justificats per les convencionals consignes de sempre. No em refereixo només, és clar, als gloriosos brams d'Eto'o -un noi simpàtic, per altra banda- sinó al conjunt de les intervencions que la referència a Ítaca d'Oleguer, per contrast, va convertir encara en més vulgars. Ja sé que els jugadors dels altres clubs fan el mateix, però això no em consola. Posats a fer innovacions, suggereixo al Sr. Laporta que, el dia que s'hagi de celebrar un títol, parlin l'entrenador i el capità. N'hi ha ben bé prou.

DISSIDÈNCIES

Se'ls ha d'agrair que hagin obert la caixa dels trons un cop acabada la Lliga. Amb els d'abans, l'aldarull ja faria mesos que s'hauria fet públic. També se'ls pot agrair que hagin dimitit tots d'una sola tacada -res, en menys d'una setmana-, amb la qual cosa ens estalviaran, espero, un serial d'estiu. Però ja no els puc agrair res més. Una Junta Directiva que feia de la democràcia -és a dir, de la discrepància- i del treball en equip dos dels eixos centrals del seu programa, no ha tardat ni dos anys a reventar justament per falta d'estil democràtic i de treball en equip. Home, té una certa gràcia.

Laporta i la seva gent no m'han inspirat mai massa confiança, com ja he escrit reiteradament. Però Rosell era, ara fa dos estius, un home de Laporta. Per tant, matisem les opinions. He llegit el que diuen els uns i els altres i, pobre de mi, no sé veure una raó prou consistent que justifiqui la trencadissa. La Mònica Terribas

preguntava, a la seva entrevista a Pep Guardiola, si no es devia tractar més aviat c'allò dels dos galls i un galliner. Ambició i enveja, Ànsies de poder. Segurament, oi? Això no s'admetrà mai, és clar. Entre altres coses, no és estètic.

El Toni i jo ens n'anem de vacances. Suposo, oi Toni? Malgrat tot, amb un bon regust, el millor de fa anys. Fins a octubre.

JAUME CODINA i PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r. - 08202 SABADELL
Tels. 93 726 03 45 - 93 727 33 01

Galeria
EXPOSICIONS
OBRA PERMANENT

PASSEIG DE LA PLAÇA MAJOR, 27
08201 Sabadell • Telf./fax 93 727 37 94

Interiors
"tot un estil"

MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ
Sant Cugat, 11 - SABADELL